

Εξωτερική και εσωτερική ομηρία

Του ΑΓΓΕΛΟΥ ΣΤΑΓΚΟΥ

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι από τη στιγμή που η χώρα κατέρρευσε οικονομικά και εντάχθηκε στον μηχανισμό στήριξης, έχασε ένα μεγάλο μέρος της εθνικής κυριαρχίας της. Πορεύεται, όπως πορεύεται, κάτω από τον έλεγχο και την εποπτεία των δανειστών της και αν το πάμε λίγο παραπέρα, βρίσκεται σε καθεστώς ομηρίας υπό το άγρυπνο μάτι της τρόικας. Αυτό συμβαίνει όποτε μια χώρα καταρρέει οικονομικά και η Ελλάδα είχε επανειλημμένως ανύποπτες εμπειρίες, αφού πτώχευσε 4-5 φορές στα 190 περίπου χρόνια που διάγει... ελεύθερο βίο. Ακόμη και όταν της έδιναν χρήματα για να επιβιώσει και να ανορθωθεί χωρίς υποχρέωση να τα επιστρέψει (σχέδιο Μάρσαλ) τα διαχειριζόταν υπό καθεστώς ομηρίας. Μία ομηρία, όμως, που θα μπορούσε να υποστηρίξει κανείς ότι ήταν το αντίτιμο για τα λεφτά, δανειακά ή ως βοήθεια, που έπαιρνε η χώρα, άλλοτε με τοκογλυφικούς όρους, άλλοτε -όπως τώρα- με συμφέροντες όρους, για να ζει.

Να συμφωνήσουμε ότι το καθεστώς ομηρίας είναι μία εξαιρετικά δυσάρεστη και αντιπαθητική κατάσταση για τους πολίτες μιας χώρας. Ιδιαίτερα μιας χώρας που έχει μάθει να ζει με μύθους και ψευδαισθήσεις και στην οποία η εδραιωμένη γενική αντίληψη είναι ότι όλοι της χρωστούνται και εκείνη μπορεί να συμπεριφερθεί ως ανάδελφη και πλήρως ανεξάρτητη, ακόμη και με δανεικά. Άλλο αν ανέχεται να ζει υπό καθεστώς μιας ιδιότυπης, εσωτερικής αυτή τη φορά, ομηρίας. Της ομηρίας στην οποία την έχουν υποβάλει, ως επικυρίαρχοι, κάποιοι συνδικαλιστές (και συντεχνίες), του στενού και του ευρύτερου δημόσιου τομέα. Της ΠΟΕ-ΟΤΑ, των υπαλλήλων της Βουλής, των

δικαστικών, της ΕΡΤ, των εφοριακών, όπως διαπιστώνουμε τελευταία, ή της ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ κατά καιρούς.

Όλοι οι Έλληνες, λίγο-πολύ, υφίστανται τις συνέπειες της κρίσης, γίνονται φτωχότεροι και το χειρότερο, χάνουν τη δουλειά τους. Όλοι οι Έλληνες επίσης αντιλαμβάνονται ότι η κατανομή των βαρών δεν είναι η δικαιοτερη δυνατή και βεβαίως ότι η φοροδιαφυγή και η διαφθορά δεν υποχωρούν. Από την άλλη πλευρά, ωστόσο, υπάρχουν όρια στις

Ακραίο παράδειγμα ομηρίας είναι ο εκβιασμός των υπαλλήλων της Βουλής να σταματήσουν κοινοβουλευτικές διαδικασίες, για να διατηρήσουν ανήκουστα προνόμια.

δικαιδικήσεις, υπάρχουν νόμοι, υπάρχουν συμπεριφορές που είναι ανεκτές και άλλες που δεν είναι, όχι απλά για να διατηρηθεί το πλαίσιο της συντεταγμένης πολιτείας ή έστω η επίφασή της, που και αυτή είναι χρήσιμη στη δική μας περίπτωση, αλλά για να μη μετατραπεί εντελώς η κοινωνία μας σε ζούγκλα. Και μάλιστα κυρίως από εκείνους, που δόξα τω Θεώ, έχουν ακόμη εργασία, πολύ συχνά σχετικά καλοπληρωμένη και με αρκετά προνόμια, ενώ εξίσου συχνά, οι επιδόσεις τους είναι εξαιρετικά χαμηλές. Ειδικά στους ΟΤΑ όπου πολλοί δήμαρχοι έστηναν διαχρονικά προσωπικούς μηχανισμούς μέσω πελατειακών σχέσεων με τις τοπικές κοινωνίες...

Με αυτήν την έννοια, η χώρα βρίσκεται σήμερα υπό καθεστώς διπλής ομηρίας. Της ομηρίας από την τρόικα, αλ-

λά και της ομηρίας από τους Φωτόπουλους, τους Μπαλασόπουλους και όλους τους υπόλοιπους που υποτίθεται ότι αντιδρούν κατά της πρώτης για να επιβάλουν στην πραγματικότητα τη δική τους και να διατηρήσουν μοντέλα και καταστάσεις που μας έφτασαν στον γκρεμό. Μόνο που η χώρα με τη βούλησή της και ύστερα από απόφαση εκλεγμένων κυβερνήσεων έγινε πρώτα μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στη συνέχεια εντάχθηκε στην ΟΝΕ και υιοθέτησε το ευρώ και τελικά αναγκάστηκε να δεχτεί την ομηρία από τους δανειστές, για να αποφύγει την άτακτη χρεοκοπία και να παραμείνει στην Ευρωζώνη. Αντίθετα, δεν είναι δυνατόν να ανέχεται την ομηρία από συνδικαλιστές που επιμένουν σε συμπεριφορές οι οποίες ξεπερνούν τα όρια της κτηνωδίας, στο όνομα δήθεν του ελληνικού λαού, απειλώντας ταυτόχρονα ότι θα υπάρχει συνέχεια.

Ακραία παραδείγματα είναι φυσικά ο προπληκτισμός του Γερμανού προέξου στη Θεσσαλονίκη και η απόπειρα πνιξίματος με τη γραβάτα του άτυχου προέδρου των γενικών γραμματέων των δήμων από εγκαθήμες της ΠΟΕ-ΟΤΑ, επειδή πήγε να συμμετάσχει σε συνάντηση Ελλήνων και Γερμανών δημάρχων (χαρακτηριστική η φωτογραφία που δημοσίευσε την Παρασκευή η «Κ»). Αλλά ακραίο παράδειγμα είναι επίσης ο εκβιασμός που ασκούν οι υπάλληλοι της Βουλής να σταματήσουν κοινοβουλευτικές διαδικασίες για να διατηρήσουν ανήκουστα προνόμια, όπως και η λευκή απεργία των δικαστικών, που έχουν ξεχάσει τις θεαματικές αυξήσεις και τα αναδρομικά που πήραν κατά καιρούς στο πρόσφατο παρελθόν. Ομηρίες είναι και αυτές!